

LUCIA SASKOVÁ

ZLA
TO
KOP
KA 2

NÁHODY NEEXISTUJÚ

Lucia Sasková

ZLATOKOPKA 2

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Druhé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © Lucia Sasková 2015, 2023
Cover Design © Barbara Baloghová 2023
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2535-5

Je to zvláštny pocit, ocitnúť sa v tom záhadnom duševnom aj fyzickom stave, v ktorom nie ste schopní fungovať, pohnúť ktoroukoľvek časťou tela, otvoriť oči ani si uvedomiť, čo sa s vami vlastne deje. Všetci hovoria o čiernom tuneli, na ktorého konci je svetlo. Ale čo s tým, keď sa v tej tme nedokážete ani pohnúť? Obzrieť sa, či ten svetlý bod naozaj existuje. Vraj vás k nemu ťahá neznáma sila. Má mi tam byť príjemne a má ma obklopovať neuveriteľný pokoj a ticho. Bla-bla-bla. Nič také. Možno nie som vhodná kandidátka na cestu do neba. A možno ani do pekla. Preto ma nechaj ten, čo o tom rozhoduje, trčať niekde uprostred. Neschopnú uvažovať, rozhodovať, prípadne sľubovať možné aj nemožné, len aby ma zbavili hriechov. Moja duša blúdi v nekonečnom zmätku a nevie sa rozhodnúť, ktorým smerom ísť. Nemá nikoho, kto by do nej aspoň jemne šťuchol ako do balóna poletujúceho medzi trnistými záhonmi ruží a príjemne mäkkým anglickým trávnikom, na ktorom sa ešte trbliece ranná rosa. Napriek všetkému si nič z toho neuvedomujem a v podstate je mi fajn. Nemyslím na nič, hlavu mám celkom prázdnu, neuvedomujem si pokoj ani nepokoj, svetlo ani tmu...

Hlas? Počujem hlas? Odkiaľ prichádza? Načúvam pozornejšie, takmer ani nedýcham, aby mi nič neuniklo. Akoby prichádzal odniekiaľ vysoko nado mnou. Alebo

hlboko podo mnou? Z nejakej vzdialenej čiernej miestnosti? Čo to hovorí? Nepočujem dosť dobre, aby som rozoznala slová. Nieкто rozpráva plynulo a pokojne. Do reči mu pravidelne skáče pípanie, ktoré počujem výraznejšie ako čokoľvek iné. Je to nepríjemný zvuk. Nechcem ho počúvať! Zaostrovanie sluchu kamsi do neznáma ma za niekoľko sekúnd úplne vyčerpá. Je mi príjemne teplo, cítim sa v bezpečí, môžem pokojne zaspáť. Alebo už spím a je to všetko iba sen. Snívam teda ďalej.

Čo sa to so mnou zasa deje? Prečo mi už nie je tak príjemne? Kde to som? Nemám pocit, že ležím vo svojej posteli. Okolo mňa už nie je čiernočierna tma, nadobudla zvláštny odtieň sivej. Prenikavé pípanie už nevnímam, zvykla som si. Cítim však zvláštne vibrácie v celom tele. Vlastne počkať, ja si cítim telo? Vnímam svoje ruky, nohy, krk, bodavú bolesť v ľavej ruke. Chcem otočiť hlavu a pozrieť sa, čo to je, ale telo ma neposlúcha. Z celej sily sa snažím urobiť nejaký pohyb, no bezvýsledne. Som pripútaná? Skúšam pohnúť aspoň prstami na rukách. Zdá sa, že sa mi darí. Cez uzučkú škáročku medzi viečkami vidím šero, strop, vypnutú neónku, osvetlenú slabučkým odrazom svetla prenikajúceho bohvie odkiaľ. Opäť skúsím pohnúť malíčkom. A opäť nie som schopná skontrolovať, či sa mi to podarilo. Cítim sa ako veľryba uviaznutá na plytčine. Chcem niečo povedať, nedokážem sa však ani zhlboka nadýchnuť. Bude to sen, určite. Aj v ňom niekedy človek chce kričať a nedarí sa mu. Prestanem zaostrovať na vypnuté svetlo nad sebou, zatvorím oči a dúfam, že mi znovu bude tak dobre ako predtým.

Sedím na horúcom piesku pri západe slnka a nohy mi ochladzujú prílivové vlnky. Okolo mňa prebiehajú ľu-

dia, kývajú mi a niečo hovoria. Snažím sa zachytiť význam slov, ale zbytočne, nerozumiem im. Nerozoznávam ani reč, ktorou rozprávajú. Premýšľam, ako ich po anglicky poprosiť, aby na mňa nemávali, že neviem, čo odo mňa chcú, a nech mi nezacláňajú výhľad na zapadajúce slnko. Kazia moju idylku a pokoj, ktorý nemá byť ničím rušený! Už-už sa mi slová derú na jazyk. Kam sa však podeli moje hlasivky? Zrazu mám sucho v ústach a nevládzem zo seba vydať jedinú slabiku, jediný zvuk, nič. Len šepot, ktorý nik nepočuje a každý prekričí. Po niekoľkých pokusoch to vzdávam. Nech si tam tí ľudkovia poskakujú. Skúsím si pozrieť západ slnka zajtra. Predsa len je už neskoro a som unavená.

„Jej telesné funkcie sa obnovili, mohli sme odpojiť väčšinu prístrojov. Zdá sa, že je všetko na dobrej ceste. Múdrejší budeme, keď sa celkom preberie a bude môcť podstúpiť ďalšie vyšetrenia.“

„Ďakujem, ďakujem vám veľmi pekne, pán doktor.“

Premýšľam, komu patrí utrápené vzlykanie.

„Má silný, zdravý organizmus, z najhoršieho je vonku. Zvládne to.“

Hovoria o mne? Ja predsa všetko počujem a vnímam!

„Kedy sa asi preberie?“ Začujem ďalší neznámy hlas.

„Ťažko povedať. Jej mozog pracuje, je veľmi pravdepodobné, že nás vníma aj v tejto chvíli. Môžete sa jej prihovárať, každé slovo, laicky povedané, núti jej hlavu pracovať a tým urýchľuje jej prirodzené prebudenie.“ Nadýchnem sa, tiež sa k tomu chcem vyjadriť, hlasivky však stále nefungujú. Prestávam sa snažiť... Hlas stíchli.

Opäť vnímam pravidelný pípavý zvuk, no akoby ho niekto dal hlasnejšie. Dokážem aj dnes pohnúť malíč-

kom? Jasné, len mi ho voľačo zvierá. Voľačo príjemne teplé. Ruka! Hladká ma niečia ruka! Je to mama? Snažím sa tú ruku stisnúť, no netuším, či sa mi to podarilo.

„Som tu,“ šepne ten človek takmer nečujne a stíska ma naďalej. „Pohla rukou! Je možné, že pohla rukou?“ pýta sa.

„Posledné dni robí obrovské pokroky.“

„Môžem tu ešte chvíľu ostať?“

„Iste.“

Počujem, ako sa potichu zatvárajú dvere.

„Všetko bude okej.“

Po líci mi prechádza ruka. Odrazu nie som zmätená, cítim sa v bezpečí. Nech je to ktokoľvek, mohol by sa v mojich snoch objavovať častejšie.

Podľa všetkého sa opäť otvorili dvere – na tvári som zacítila závan vzduchu. Chcela by som vidieť, kto vošiel dnu, ale nemôžem otvoriť oči. Ani sa o to nepokúšam, keďže viem, ako ma to vyčerpáva. Chcem si ešte užiť blízkosť toho človeka a jeho upokojujúce teplé dotyky.

„Čo tu ty robíš?“ Nie. Moju ruku už nehreje teplá dlaň. „Môže za ňou chodiť len rodina a pokiaľ viem, to ty nie si.“

„A ty si čo? Jej otec?“ postrehnem v hlase iróniu. V tom istom hlase, ktorému som ešte pred chvíľou pozorne načúvala a ktorý bol taký nežný.

„Som človek, ktorý má na to, aby sa o ňu skutočne postaral.“

O koho? O mňa? Treba sa o mňa starať?

„Prosím vás, tieto veci si riešate niekde inde,“ zamiešal sa do rozhovoru ďalší hlas. A po ňom sa dvere znovu privreli a ostalo ticho. Dokelu. Chcem ešte počúvať, čo sa tu deje a kto o mne rozpráva ako o nejakej veci, ktorá je na ťarchu.

O tej príjemne teplej ruke a milom hlase sa mi viac nespínalo. Vlastne sa mi už nespínalo takmer nič. Moja snaha hýbať sa rástla. A moja kondícia sa zlepšovala. Už ma tak neunavovali pokusy otvoriť oči. Skúšala som to znova a znova.

Preboha, ja som v nemocnici? Čo sa stalo? Infúzia? Neznášam ihly! Telo som mala ako z olova. S obrovskou námahou som dokázala obrátiť hlavu len o pár centimetrov. Pípajúci prístroj akoby sa zbláznil, vrieskal čoraz hlasnejšie a rýchlejšie. Nešlo mi do hlavy, prečo som tu, čo tu robím. Cítila som sa ako pokusný králik v laboratóriu, ktorý sa omylom prebral z narkózy. Vtom vošla sestrička, rozsvietila tlmené svetlo a zavrela dvere za doktorom, ktorý vošiel dnu hneď za ňou.

„Je síce hlboká noc, ale som rád, že vám môžem popriať dobré ráno.“ Usmial sa na mňa a kontroloval papier vychádzajúci z prístroja pri posteli. „Ako sa cítite?“

„Ja...“ Bolo pre mňa neuveriteľné, že mi z hrdla naozaj vyšiel zvuk. Že hovorím! Každé slovo som zo seba vypúšťala opatrne, skúšala som, či to naozaj funguje. „Akoby ma prešiel parný valec.“ Zaostrila som pohľad na jeho sympatickú tvár. „A ešte si aj cúvol,“ dodala som zničene. Lekár so sestričkou sa zasmiali. „Kde vlastne som?“

„V súkromnej nemocnici,“ odvetil pokojne. „Mali ste autonehodu.“

„Autonehodu?“ Auto? Spomenula som si na skúšky v autoškole.

„Nepamätáte sa?“

„Nie.“ Chcela som pokrútiť hlavou, ale nešlo to.

„Viete, aký je dnes deň?“

„Netuším.“

„Rok?“

„Jasné, dvetisíc...“ Sebaistota sa mi z hlasu vytratila. „Deväť?“ Sestrička pozrela na doktora a ja som vedela, že to nevestí nič dobré. „Počkajte, nie!“ Mysli! prikazovala som si v duchu. Silvester. Posledný Silvester sme predsa strávili na chate u Miškinho frajera! „Dvetisíc-desať.“

„Koľko máte rokov?“

„Dvadsaťdva, budem mať dvadsaťtri.“ Na tom ma nenachytá, dátum vlastných narodenín sa nezabúda.

„Viete, aké je ročné obdobie?“ Inštinktívne som uprela oči na okno, tma za ním mi však veľa nenapovedala.

„Neviem.“ Vzдалa som to. „Čo sa so mnou deje? Prosím vás, povedzte mi to.“ Nemusela som mať tituly pred menom aj za ním, aby som vedela, že lekárovi sa na mne niečo nepozdáva.

„Sestrička, prineste pacientke lieky, prosím.“ Napísal niečo do papierov a podal jej ich. Keď odišla, sadol si na kraj mojej postele, prehmatával mi ruky, vystrel ich a spýtal sa, či niečo cítim. Potom mi nadvihol hlavu.

„Som celá strpnutá.“

„To je normálne. Ste pri vedomí, to je momentálne najdôležitejšie. Nemáte žiadne trvalé poškodenie, ako zázrakom je všetko na svojom mieste. Telo sa zregeneruje, začneme na tom pracovať, len čo to bude možné. Čoskoro budete fungovať ako predtým.“ Povzbudzujúco sa usmial.

„Tak prečo ste sa tak zatvárali?“

„Budem úprimný. Pri nehode ste utrpeli silný otras mozgu. To bol aj dôvod, prečo ste upadli do kómy a zostali v nej dva mesiace, presnejšie dva mesiace a tri dni. Len pred chvíľou ste sa prebrali, takže...“

„Pán doktor,“ skočila som mu do reči, „mňa nemusíte šetriť, k veci, prosím.“

Vzdychol, ale predsa len mi jasne a stručne odpovedal: „Je rok dvetisícštrnásť a vy nemáte dvadsaťdva, ale dvadsaťsedem rokov.“

Stratila som reč. Pozerala som na lekára v najlepších rokoch, ako na mňa hľadá a hovorí mi niečo neuveriteľné. Myseľ mi pracovala na plné obrátky a nevládala som zo seba dostať ani slovo.

„To nie je možné,“ vykoktala som napokon.

„Bohužiaľ, stáva sa to. Tento stav však nemusí byť trvalý. Iba teraz ste sa prebrali, zajtra môže byť všetko inak. Pamäť sa dokáže rýchlo naštartovať.“

„A čo ak nie?“

„Nad tým sa zatiaľ netreba zamýšľať. Ste v dobrých rukách. Ráno vám urobíme všetky potrebné vyšetrenia a uvidíme. Spať už zrejme nebudete, ale skúste oddychovať.“

„Nechcem oddychovať.“ Zakrútila som prudko hlavou a vzápätí sa pred mojimi očami zakrútila celá izba aj s doktorom.

„Verte mi, netreba sa nikam ponáhľať.“ Potľapkal ma po ruke a vstal.

Nerozumela som, ako môže byť rok dvetisícštrnásť. Ako môžem mať dvadsaťsedem? Kto tu na mňa naračil skrytú kameru? Vlastne nie, asi to je len sen. Zlý sen, nič viac. Netreba robiť paniku. Horúčkovo som sa pokúšala rozpomätať na niečo z minulosti. Na čokoľvek, čo by mi pomohlo dokázať všetkým, že mám dvadsaťdva a užívam si bezstarostný mládežnícky život. Kam by sa všetky tie roky vytratili? To proste nie je možné. Zmocnila sa ma panika. Zobudím sa uprostred noci v nemocnici, som takmer celkom paralyzovaná a presviedčajú ma, že mám o štyri roky viac. To nemôže byť pravda!

Sestrička sa vrátila a do infúzie mi pridala niečo, po

čom som sa uvoľnila. Odrazu sa moje zúfale myšlienky rozprchli niekam do čiernej noci.

„Môžem sa ešte na niečo spýtať?“ Pozrela som na sestričku takmer s úsmevom.

„Iste.“ Prívetivo čakala na moju otázku.

„Naozaj som v nemocnici? A naozaj mi mohlo ujsť niekoľko rokov života bez toho, aby som si ich pamätala?“

„Nie som síce lekár, on by vám to vedel vysvetliť lepšie, ale stáva sa to. Netreba sa ničoho báť, pamäť sa vám postupne vráti. Prekonali ste ťažký úraz, nemôžete chcieť všetko naraz. Musíte byť trpezlivá.“

„Je to zvláštne.“ Trpezlivá? No, neviem či je to moja typická vlastnosť, pomyslela som si ironicky.

„Verím vám, že ste z toho zmätená, ale najhoršie je už za vami. Prvoradé je, že ste nažive, ostatné už príde samo.“

Samo? Robí si srandu? Ako samo? „Kiežby ste mali pravdu.“

„Veď uvidíte. Oddychujte, možno sa vám podarí zaspať.“

„Hm, ďakujem.“

Až do rannej vizity som nemohla oka zažmúriť. Bála som sa, že zaspím a preberiem sa minimálne štyridsaťročná. Upokojujúca injekcia zabrala, bolo mi dobre. O pár hodín som dokonca vládala hýbať všetkými prstami. Možno mala sestrička pravdu. Moje telo sa musí dostať do normálu. A hlava tiež. Popri rozcvičke kĺbov na rukách aj nohách som premýšľala. Čo rodičia? Dúfam, že ma prídu pozrieť. Chodím stále s Robom? Chlapcom, ktorý bol mojím priateľom takpovediac odjakživa? Jeho tvár a bozky som si pamätala úplne jasne. Posledné stretnutie s ním však už také jasné ne-

bolo. Spomínala som na náš vzťah. Nebol vôbec ukázkový ani dokonalý, ale ja som bola príliš hlúpa na to, aby som ho ukončila. Rád ma porovnával s inými babami a rovnako rád mi pripomínal moje nedostatky. Ignorovanie mojich správ a telefonátov, nelogické a prízemné výhovorky, ktoré som nenávidela. Neraz mi tvrdil, že iný chlap by so mnou nevydržal. A ja som tomu verila. A bola som presvedčená, že on je to najlepšie, čo ma v živote stretlo...

„Zlatko moje, no konečne!“ Mama. Ustráchaná, strhaná, šedivejšia a staršia. Za ňou vošiel otec s pracovným kufíkom v ruke. A zrejme lekár. Mladý, oblečený ešte v civile, hm, veľmi pekný chlap.

„Ahoj, mami.“ Objala ma tak vrúcne, ako to vedía len matky. Otec ma s úsmevom chytil za ruku.

„Ako ti je?“ spýtali sa takmer súčasne.

„Už lepšie. Je mi fajn.“ Doktor si sadol na stoličku pri posteli. Uprel na mňa jasnozelené oči a z jeho pohľadu som mala pocit, že je medzi nami dôvernejší vzťah, než býva medzi lekárom a pacientom. Stratila som reč a chvíľu mi trvalo, kým som opäť dokázala vnímať okolie.

„Už bude len dobre, neboj sa,“ presviedčala ma mama. „Musíš veľa oddychovať.“

„Mami, prosím ťa, oddychovala som už príliš dlho, je čas vstávať,“ vyhlásila som energicky, aby som ju presvedčila, že som naozaj v poriadku.

„No, nič netreba preháňať.“ Pohladkala ma po ruke.

„Želám dobré ráno Šípkovej Ruženke.“ Do nemocničnej izby vošiel ďalší doktor v klasickom bielom plášti. „Tak ste sa nám zobudili, skvelé. Už vás ten spánok musel nudiť, však?“ zažartoval a prešiel k prístroju, na ktorom vytlačil nejaký graf. Chvíľu naň hľadel a po-

tom dodal: „Toto už nebudete potrebovať.“ Usmial sa na sestričku a tá prikývla. „Zjavne ste nabrali toľko sily, že máte aj na rozdávanie. To je výborné. Dáme vás preč z tejto škaredej izby.“

„Pôjdem domov?“ spýtala som sa asi príliš odvážne.

„Samozrejme, že áno, ale nie hneď. Trošku si u nás popocičíte, popozeráte, čo tu všetko máme, a potom si vás odvezú. Nenecháme si vás tu navždy, nemusíte mať strach.“ Jeho pozitívne myslenie bolo priam nákazlivé. Kiežby boli takí všetci lekári. Neraz som sa stretla s úplne opačným prístupom.

„Skvelé.“ Moja reakcia bola mierne nevraživá, nemala som chuť ostať tam ani o deň dlhšie, aj keď som vedela, že v mojom prípade to bude zrejme nutné.

„Chce to čas, nebojte sa. Keď sa budete cítiť lepšie, pôjdete domov. Ešte to chvíľu s nami vydržte.“ Začal mi prehmatávať ruky aj nohy, podobne ako lekár v noci. Zasvietil mi do očí, povedal, aby som skúsila pohnúť rukami, nohami a hlavou, a ja som s hrdosťou zakývala prstami na nohách a na rukách – nechýbalo veľa, aby som mu prostredníkmi ukázala neslušné gesto.

„Výborne.“ Usmial sa zasa. „Aké je ročné obdobie?“

„Jeseň.“

„Rok?“

„Dvetisícštrnásť.“

„Koľko máte rokov?“

„Dvadsaťsedem.“ Tie isté ľahké otázky.

„Ako sa volá tento mladý muž?“ Ukázal na pekného kolegu sediaceho vedľa postele.

„Odkiaľ to mám vedieť? Som hore len zopár hodín, nepoznám tu všetkých lekárov,“ odvetila som, vraštiac čelo nad bizarnosťou otázky. Očividne som však odpovedala zle. Viac než zle. Sediaci doktor, ktorého meno som v živote nepočula, na mňa a na lekára v plášti

zmätene pozrel. Mama vystrašene zhíkla a zakryla si rukou ústa. Otec len mlčky sklopil zrak.

„Čo to má znamenať?“ spýtal sa nechápavo zelenooký doktor. Alebo praktikant?

„Kolega ma na to upozornil, chcel som, aby ste o tom vedeli. Poškodenie mozgu, zapríčinené ťažkým poranením hlavy, vyvolalo amnéziu. V tomto prípade retrográdu. Nepamätá si skutočnosti ani udalosti z posledných rokov. Presný rozsah sme ešte nezisťovali, ale dostaneme sa k tomu.“

„Nepamätá si nič? Ako to, že rodičov pozná?“

„Rodičia tu boli vždy. Časové rozmedzie, v ktorom spomienky zmizli, býva rôzne.“

„Je to trvalé? Už nikdy si nespomenie?“

„To uvidíme. Je pri vedomí ešte príliš krátko. Takže je veľmi ťažké a v podstate nemožné robiť akékoľvek závery. Po vyšetreniach budeme múdrejší.“

„Božemôj,“ vzdychla opäť mama. Ale usmiala sa na mňa. Myslím, že bola spokojná, že som nezabudla na nich dvoch.

„Žije, neutrpela žiadnu väčšiu ujmu. To je teraz prvoradá. Všetky vitálne funkcie sú v poriadku, verte mi, strata pamäti je popri tom všetkom zanedbateľná vec. A nikde nie je napísané, že si nezačne spomínať. Najprv sa jej začnú vynárať prežité situácie, akoby záblesky, a neskôr sa jej pamäť môže obnoviť úplne. Chce to len čas a trpezlivosť. Ako takmer pri všetkých diagnózach.“

Trpezlivosť a čas. Všetci už boli ako obohratá platňa. Mala som pocit, že si na nič nedokážem spomenúť. Ako by som sa snažila vykopať zo zeme niečo, čo v nej nikdy nebolo.

„Poďte, porozprávame sa.“ Doktor v bielom plášti napokon otvoril dvere a vyprevadil všetkých troch z izby.

„Vy oddychujte, neskôr vás vezmeme na tie vyšetrenia a presťahujeme do krajšej izby. Aj s krajším televízorom.“ Ukázal na vypnutý prístroj vedľa mojej postele. Usmial sa, ja tiež, aj keď len zo zdvorilosti. Stále som sa nedokázala spamätať z toho všetkého, čo sa okolo mňa dialo. Vďaka liekom som však bola úplne pokojná, napriek zmätku, ktorý som mala v hlave.

Keď sa dvere opäť otvorili, vošiel dnu ten človek so zelenými očami a peknou tvárou.

„Ahoj.“ Usmial sa a posadil na stoličku, na ktorej som ho ešte pred chvíľou považovala za lekára. Mlčala som. Hľadel mi do očí tak uprene, že mi to pripadalo nevhodné. Cítila som sa zvláštne. „Vôbec si ma nepamätáš?“ spýtal sa a chytil ma za ruku – príliš intímne gesto od cudzieho človeka.

„Kto si?“ Zakrútila som hlavou.

„Som tvoj priateľ. A som neskutočne šťastný, že sa konečne pozerám do tvojich otvorených očí. Bol som tu každý deň a čakal na túto chvíľu.“ Pohladkal ma po líci.

Skoro mi oči vyliezli z jamiek. Toto že je môj priateľ? Predstavila som si Roba, ktorý bol pre mňa do tejto chvíle jediným príťažlivým chlapom. Automaticky som ho v hlave porovnávala s týmto upraveným, voňavým, krásnym mužom, ktorý ma oddane drží za ruku a záľúbene mi hľadá do očí. Radosť sa vo mne miešala s obavamami.

„Tak to som nečakala...“ Nevedela som, čo na to povedať. Nestávalo sa mi často, že by som onemela, to ku mne jednoducho nepatrilo. Rovnako však ku mne nepatrila ani strata spomienok. Zrejme sa nikdy nedokážem zmieriť s tým, že v mojom živote nastal takýto neskutočný chaos.

„Chápem, že si z toho všetkého v šoku. Ja tiež. Viem, budeme to mať zo začiatku trochu ťažké. Ale urobím všetko pre to, aby si bola šťastná a zdravá ako predtým.“

„Čo bolo predtým? Chcem, aby si mi všetko povedal.“ V hlave mi vírilo toľko otázok.

„To sa nemusíš báť. Budeme mať na to kopu času.“

„Nebudeš to mať so mnou jednoduché.“ Zdvihla som pochybovačne obočie. Áno, ten chlap je krásny, ale ak chce odísť, nech to urobí radšej hneď.

„To vôbec nevadí. Po tých nekonečných dňoch, čo si tu ležala bez pohybu, bez života, napojená na všetky možné aj nemožné prístroje, to bude viac než príjemná zmena. Skoro som sa zbláznil od radosti, keď mi zavolali, že si sa prebrala.“ Jeho slová mi prišli vtipne prehnaté, ale asi by som si mala zvyknúť na takéto správanie svojich blízkych.

„Si milý.“

Môj priateľ sa mi začínal páčiť. Za tú krátku chvíľu mi stihol prejavíť viac podpory ako Robo počas celého nášho vzťahu.

„Keď budeš niečo potrebovať, len povedz.“

„Vďaka.“ Pohyb bol pre mňa ešte vždy veľmi namáhavý, a tak som ho iba malíčkom pohladkala po ruke, v ktorej držal moju dlaň.

Netrvalo dlho a vďaka personálu, ktorý sa mi denno-denne naplno venoval, som hýbala hlavou i rukami, dokonca som sa už vedela posadiť. To, čo som si však nedokázala nevšimnúť aj poležiačky, boli moje prsia, presnejšie ich veľkosť, na ktorú som nebola zvyknutá. Moje pohyby boli ešte veľmi neisté, ale podarilo sa mi nemotorne strčiť ruku pod pyžamo. Panebože! Ja mám umelé kozy? Ja? Kde som na ne nabrala? Peniaze, odva-

hu. Sú fakt veľké. A pevné! A vlastne sa mi páčia. Ale priznávam to potichu, len tak sama pre seba.

A práve tie umelé kozy sa pre mňa stali motiváciou, aby som sa čo najskôr dokázala sama posadiť a poriadne si ich prezrieť v zrkadle.

„Tvoja postava bola vždy dokonalá. Staráš sa o seba, cvičíš.“ Priateľ mi podal väčšie zrkadlo, ktoré viselo v kúpeľni nad umývadlom.

„Sú od teba?“ Odtrhla som zrak od svojho obrazu.

„Nie, keď som ťa spoznal, už si ich mala.“ Pohladkal ma po vlasoch. Jeho dotyky boli príjemné, lichotili mi a nebolo ťažké zvyknúť si na ne.

Vošla sestrička. „Návštevné hodiny sa pomaly končia. Pán primár chce s vami ešte hovoriť,“ povedala môjmu priateľovi a mne pomohla presadnúť z postele na vozík. Na nohy som sa ešte nepostavila. Ani som sa o to nepokúšala. Dôležité bolo, aby som najprv nabrala silu do rúk a chrbtice. Bolo pre mňa ponížujúce byť odkázaná na pomoc iných a ešte ponížujúcejšie robiť aj tie najchúlostivejšie úkony za asistencie nemocničného personálu.

„Samozrejme, idem hneď za ním.“ Dal mi bozk do vlasov a odišiel. Sestrička mi zakryla nohy dekou a potlačila vozík k dverám. Každý deň som končila krátkym rehabilitačným cvičením.

„O chvíľu sme späť,“ oznámila chlapovi sediacemu pred mojou izbou s hlavou schovanou za novinami. Len prikývol. Nevyzeral ako zamestnanec nemocnice. Na to si ma až s príliš veľkým záujmom prezrel. Veľký, holohlavý, nepríťažlivý, na tvári výraz gorily vyberajúcej vstupné na diskotéke.

Keď sme sa vrátili, nebol tam. A ja som sa prvýkrát navečerala ako človek, za stolom, vlastnými rukami a príborom.

„To je skvelé. Vaše pokroky sú naozaj obdivuhodné,“ s úsmevom skonštatovala sestrička, keď prišla na kontrolu a po podnos s tanierom.

„Kiežby sa to isté dalo povedať aj o mojej pamäti,“ vzdychla som sklamane. Moja hlava totiž naďalej ostávala na mŕtvom bode. Každý ma povzbudzoval, že príde čas, keď si spomeniem. Ale zatiaľ sa nič nedialo. V mojej mysli sa nevynoril ani náznak spomienky, bola prázdna ako čierna diera. Každý pokus na niečo si spomenúť bol pre mňa sklamaním.

„Máte okolo seba skvelých ľudí. Keď prejdete do domácej starostlivosti, bude to iné. Veď práve na známych miestach sa spomienky vracajú najčastejšie.“

„Prečo teda už nie som doma?“

„Ešte musíte nabrať silu. Aby ste dokázali čo najviac samostatne fungovať.“

„A to bude kedy?“

„So svojím priateľom máte veľa spoločného.“ Zasmiala sa.

„Ako to myslíte?“ nechápavo som sa spýtala.

„Pýta sa nás takmer denne to isté.“

„A odpoveď?“ Aj keď ma potešil jeho záujem, moja otázka bola pre mňa dôležitejšia.

„Nič netreba unáhliť. Dočkáte sa.“ Napravila vankúš a prikryvku na posteli a pomohla mi presadnúť si. Podala mi ovládač od telky, prisunula bližšie stolík s minerálkou a sladkosťami a zatiahla látkové žalúzie. „Keby niečo, zazvoňte.“

Väčšinou nebolo treba. O pár hodín vždy prišla, pomohla mi do kúpeľne, v kúpeľni, napolohovala mi posteľ na pohodlný spánok a dala lieky. Nebolo to inak ani v ten deň. A ja som pokojne zaspala v čase, v ktorom som kedysi ešte len premýšľala, čo s načatým večerom.

Snívalo sa mi o tom chlapovi s novinami pred mojou izbou. Bol to zvláštny sen. Akoby som ani nebola jeho súčasťou, a predsa som všetko sledovala. A počula som prudkú hádku dvoch mužov. Nekričali, ale hovorili tak hlasno, že sa ich nedalo nepočuť.

„Na toto nemáš právo!“

„Ty vieš hovno o tom, na čo mám ja právo!“

„Čo chceš robiť? Myslíš, že ti to celé len tak prejde?“

„Teba vôbec nemusí trápiť, čo ja budem robiť. Dávaj si pozor, aby teba niečo neprešlo...“

„Myslíš si, že ti patrí celý svet?“

„Nemyslím, ani náhodou, teba z neho však dokážem veľmi rýchlo zniesť. Nevieš, čoho som schopný, nepoznáš ma. A ver mi, ty toľko peňazí nemáš.“

Do hádky sa zamiešal ženský hlas. „Zbláznili ste sa? Tie reči si odpusťte, cirkus môžete robiť vonku, ale ani náhodou nie tu!“

„Len som vysvetľoval tuto mladému pánovi, že je už dávno po návštevných hodinách.“

„To je pravda, nemáte tu už čo robiť, odíďte, prosím.“

Zrazu ticho. Tma. A ja sa prepadáam do ešte hlbšieho spánku.

Budím sa až neskôr, na zvuk otváraných dverí a prúžok ostrého svetla, prenikajúceho z chodby. Môj priateľ si sadá k posteli.

„Čo tu robíš?“ šepkám zmätene.

„Nemohol som spať. Chcem, aby si už bola doma.“

„Bývame spolu?“ Ani vo sne mi nenapadlo, že sa z nemocnice nebudem vracieť k našim, do svojej detskej izby.

„Jasné, namiesto postele máme letisko a bez teba som v nej bol už príliš dlho, aby sa mi tam dobre spalo.“

„Tu sa ti bude spať lepšie?“ Nechápavo som naňho ostrila v tme.

„Pôjdem, keď zaspíš. Nevadí ti to?“ Moje pocity boli viac ako zmiešané, ale nie, v podstate nevadilo.

„Nie, som rada že si tu. Možno nebudem mať tie divné sny.“ Pobožkal ma. Už nie priateľsky na líce, ani nežne do vlasov. Priložil svoje mäkké pery na tie moje. Jemne. Váhavo. Ale zároveň odhodlane.

„Tak dobrú noc.“ Bola som pod vplyvom liekov príliš ospalá, aby som dokázala byť schopná akejkoľvek reakcie. Jeho bozk však odohnal v okamihu akékoľvek myšlienky na zlé sny. Držala som ho za ruku pevnejšie ako kedykoľvek predtým.

„Frajer?“ Začula som, ako ho niekto budí a on púšťa moju ruku. „Môžeš, prosím ťa?“ Spím však príliš tuho na to, aby som sa zobudila.

„Kto je to?“ Ukázala som na dvere. Nedalo mi nespýtať sa, keďže tam bol aj ráno, keď som odchádzala v sprievode sestričky na masáž, aj poobede, keď sme šli na volodievku. Naozaj sa nedala nevšimnúť jeho oddanosť. Vedela som, že nie som v našej fakultnej nemocnici, ale v súkromnom zariadení, kam ma môj priateľ, na môj údiv veľmi slušne za... Ehm, nazvime to zabezpečený, dal ihneď po stabilizácii môjho stavu preložiť. Prezradila mi to mama. Vraj chce pre mňa len to najlepšie. Nemala som dôvod neveriť jej. Ale osobný strážca určite nebol štandardná výbava izby.

„Je to Maťo.“ Frajer zmätene pozrel na zatvorené dvere izby.

„Kto je Maťo?“ Zdvihla som obočie nechápavo.

„Môj obchodný parták, pracujeme spolu.“ Usmial sa. Ja nie.

„Prosím ťa, otvorene mi povedz, čo tu robí.“

„Je tu pre teba. Vieš, nemôžem tu byť stále, on je tu nato, aby dohliadol na to, aby si lekári aj sestričky plnili